

Shodu s prvopisem potvrzuje:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 6. 2014, č. j. OAM-803-7/ZR-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 7. 2016 (dále jen „ZPC“), neboť žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
2. Soud rozsudkem ze dne 13. 1. 2020, č. j. 10 A 125/2016-67, rozhodl tak, že zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, který spočíval v nedostatečném posouzení případných zásahů do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce již před vydáním prvostupňového rozhodnutí ve svém vyjádření uvedl, že má na území České republiky rodinné vazby, když zde pobývá jeho matka a sestra. Napadené rozhodnutí však pouze konstatovalo, že z tohoto vyjádření nikterak nevyplývá, že by na žalobci byla jeho matka či sestra existenčně závislá a dodává, že takový závěr není pravděpodobný i s ohledem na to, že žalobce byl uvězněn a jeho rodina toto odloučení překonala. Takový závěr považoval soud za nepodložený, jelikož vyplývá výhradně z toho, že žalobce tyto skutečnosti netvrdil, aniž by ovšem byly správním orgánem zjišťovány. Jakkoli tedy bylo vyjádření žalobce stručné, přesto obsahovalo skutečnosti, které nepochybně měly být správními orgány hlouběji zkoumány, např. výzvou k upřesnění vyjádření či výslechem. Stejně tak nebyly zjištěny ani relevantní okolnosti týkající se pracovních vazeb žalobce, neboť žalovaný toliko převzal závěry z trestního rozsudku. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgány nemohly v daném případě relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
3. Uvedený rozsudek zdejšího soudu byl následně ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, jenž vyslovil závazný právní názor, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a ZPC byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Nejvyšší správní soud dodal, že poukaz žalobce na to, že se v listopadu 2016 oženil a z manželského svazku se mu narodil v srpnu 2017 syn, přičemž syn i manželka mají povolen trvalý pobyt na území České republiky, je pro posouzení dané věci irrelevantní.

Obsah žaloby

4. V žalobě žalobce uvedl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně a nesprávně vypořádal s odvolací námitkou, již žalobce brojl proti nedostatečnému zkoumání přiměřenosti v prvostupňovém řízení a proti zcela zjevné nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, což vede k závěru o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do jeho soukromého a rodinného života, neboť má na území České republiky vytvořeny silné vazby soukromého a rodinného charakteru, když zde žije jeho matka a sestra. Je přitom nutné poměřovat závažnost jeho protiprávního jednání, jež naplnilo skutkovou podstatu důvodu pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) ZPC s dopady zrušovacího rozhodnutí do soukromé sféry žalobce a jeho nejbližších, a to s ohledem na kritéria demonstrativně uvedená v § 174a ZPC.

5. Žalobce též poukázal na nepřipustnou argumentaci kruhem, neboť ze samotného naplnění důvodu pro zrušení trvalého pobytu (tj. pravomocného odsouzení k nepodmíněnému trestu a jeho vykonání) žalovaný v podstatě bez dalšího dovozuje slabší význam rodinných vazeb pro žalobce. Tyto závěry o neupřímnosti a účelovosti jeho rodinných vztahů jsou spekulativní, nepřezkoumatelné a nemají oporu ve spisovém materiálu. Stejně tak žalovaný nemůže z pouhé skutečnosti ročního odloučení v důsledku výkonu trestu dovozovat schopnost rodiny žít odděleně a praktickou nemožnost nepřiměřeného dopadu rozhodnutí.
6. Dále žalobce namítl, že žalovaný se snaží ospravedlnit a banalizovat nepřiměřené prvostupňové rozhodnutí argumentací, že zrušením povolení k trvalému pobytu nedochází k nucenému vycestování žalobce z území, ani k vyslovení zákazu pobytu, neboť si v domovské zemi může požádat o jiné pobytové oprávnění k pobytu na území České republiky. Dle žalobce je však naprosto zřejmé, že po zrušení trvalého pobytu bude téměř s jistotou následovat vyhoštění a šance na získání nového, byť méně výhodného pobytového titulu, je prakticky nulová. Domyšleno *ad absurdum* vlastně není potřeba zkoumat přiměřenost zrušení trvalého pobytu v žádném případě, neboť jde toliko o ztrátu nejvýhodnějšího pobytového titulu, což je ovšem v rozporu se zakotvením podmínky přiměřenosti takového rozhodnutí co do dopadů do soukromého a rodinného života cizince. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, kde uvedený soud mj. judikoval, že zrušení povolení k trvalému pobytu se svou intenzitou odlišuje od zamítnutí žádosti o trvalý pobyt a spíše se blíží rozhodnutí o správním vyhoštění.
7. Obdobně žalovaný banalizuje délku pobytu žalobce na území České republiky, který zde žije dvanáct let, tedy téměř polovinu dosavadního života. V souvislosti s tím se dopouští paušalizace a generalizace, když na individuální případ žalobce promítá obecné stereotypy o vietnamské komunitě. Naopak správní orgány obou stupňů naprosto pomíjí konkrétní roli žalobce v rámci trestné činnosti a závažnost jeho trestného činu nadhodnocují, za postačující považují konstatování, že žalobce byl odsouzen na dva roky a deset měsíců za drogový trestný čin.

Vyjádrění žalovaného

8. Žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby. Má za to, že námitkou nepřiměřenosti se v napadeném rozhodnutí zabýval obsáhle, k čemuž odkázal na jeho obsah. Zdůraznil, že zásah do rodinného života žalobce nezpůsobilo napadené rozhodnutí, nýbrž primárně si jej způsobil sám žalobce svým protiprávním jednáním. Žalobce se dopustil zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, za což byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody (*rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 4 T 3/2013 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2014, sp. zn. 11 To 149/2013*). Žalobce po delší dobu a v rámci organizované skupiny nakládal se značným množstvím sušiny omamné látky konopí. Skupina žalobce vypěstovala značné množství drogy za účelem její další distribuce a s cílem dosáhnout zisku. Jedinou polehčující okolností byla v jeho případě dosavadní bezúhonnost. Žalobce si měl před pácháním takto závažné trestné činnosti uvědomit, jaké následky s sebou takové chování může nést, včetně dopadů na jeho trvalý pobyt. Žalovaný zopakoval, že zaštiťování se rodinnými vazbami v České republice se jeví jako účelové a neupřímné. Ze strany správních orgánů nebylo nikterak

zpochybněno, že žalobce má na území skutečné vazby (matku a sestru). Správní orgány obou stupňů braly v úvahu, že rozhodnutí o zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu zasáhne do jeho rodinného života. Podstatné je však zhodnocení, zda rozhodnutí zasáhne do těchto vazeb nepřiměřeně. Zásah proto musel být porovnáván s veřejným zájmem, zde zájmem na ochranu společnosti před výrazně negativními jevy (drogovou kriminalitou) a se zájmem na ochraně veřejného pořádku. Jelikož se žalobce dopustil úmyslné a velmi závažné trestné činnosti, dospěly správní orgány k závěru, že zrušení povolení k trvalému pobytu je jeho případě přiměřeným opatřením. Nad rámec toho, že má v České republice matku a sestru, žalobce neuvedl žádné jiné okolnosti svědčící o jeho silných vazbách zde, popř. jakým způsobem je matka či sestra na žalobci závislá, či naopak žalobce závislý na nich.

9. Pokud žalovaný uvedl, že žalobce se v České republice pohyboval především v komunitě svých krajanů, pak se nejedná o paušalizující tvrzení, neboť tato okolnost vyplývá z trestních rozsudků, které jsou obsahem spisového materiálu. Organizovaná skupina, v jejímž rámci žalobce páchal úmyslnou trestnou činnost, byla složena výhradně ze státních příslušníků Vietnamské socialistické republiky. O nepřilíš silné integraci žalobce do české společnosti dále svědčí i to, že zde nebyl zaměstnán a když pracoval, tak načerno, jak sám uvedl před trestním soudem.

Jednání před soudem

10. Při jednání dne 13. 1. 2020 žalobce setrval na své žalobě a plně na ni odkázal, přičemž zdůraznil, že měl v době vydání napadeného rozhodnutí na území České republiky sestru a matku, v současné době zde má i manželku, a napadené rozhodnutí užívá pouze obecnou argumentaci bez individuálního posouzení rodinných a soukromých poměrů žalobce. Žalovaný setrval na svém vyjádření a plně na něj odkázal.
11. Při jednání dne 24. 7. 2020 soud konstatoval dosavadní procesní vývoj. Žalobce setrval na svém přesvědčení, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a to co se týče přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Zdůraznil, že trestní soud při ukládání předmětného trestu žalobci zohlednil bezúhonnost žalobce a uložil mu trest při samé dolní hranici sazby. Dále odkázal na recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, podle něhož má správní orgán zohlednit také veškeré polehčující okolnosti, k nimž přihlížel rovněž trestní soud ve svém rozsudku, v daném případě spáchání trestného činu ve formě pomoci; stejně tak je třeba přihlídnout k dosavadní bezúhonnosti. Žalobce si je vědom toho, že jeho manželství, narození syna a očekávané narození dalšího dítěte v září letošního roku jsou novými skutečnostmi nastalými až po vydání napadeného rozhodnutí. Nicméně od jeho vydání uplynula dlouhá doba, rodinné vazby žalobce se výrazně prohloubily, zamítnutí žaloby by tedy bylo v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech, tj. právem na respektování rodinného a soukromého života; ve své domovské zemi nemá žalobce žádné vazby.
12. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35, a zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“)], a ze závazného právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

14. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, soud uvádí, že procesní vázanost soudu zrušovacím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu má přednost před případnou precedenční vázaností jiným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.
15. Podle § 77 odst. 2 písm. f) ZPC *ministerstvo [vnitřní] platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
16. Podle § 174a odst. 1 ZPC *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
17. Soud předně konstatuje, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65; nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Dochází při něm k poměřování veřejného zájmu spočívajícího v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39). Správní orgán přitom nemůže vyjít pouze z intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale tato intenzita musí být vždy poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého nebo rodinného života cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2017, č. j. 9 Azs 41/2014-34).
18. Prvostupňový orgán uvedl, že hodnotil při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zejména důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, dosavadní dobu pobytu na území České republiky a rodinné poměry žalobce. Je pravdou, že ve svém rozhodnutí tato hlediska shrnul poměrně obecně a nezabýval se jimi nijak detailně. Konstatoval, že žalobce je svobodný a bezdětný, že na území České republiky žije jeho matka a zletilá sestra s tím, že zjištěné rodinné vazby nelze považovat za důvod, proč by v tomto konkrétním případě mělo vydané rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhnout do jeho soukromého nebo rodinného života. K osobě žalobce pak konstatoval, že mu byl udělen trvalý pobyt na území v roce 2002, že od té doby byl jednou pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu, přičemž samotná délka pobytu v České republice neznámá nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, protože žalobce je povinen se po celou dobu svého pobytu na území České republiky chovat v souladu s českým právním řádem a platnými zákony. Dodal, že zrušením povolení k trvalému pobytu nebude žalobci bráněno v kontaktu s rodinou, neboť dojde pouze k odebrání nejvyššího možného pobytového oprávnění, které může cizinec v České

republiky získat. Nepřiměřený zásah může představovat jen dlouhodobý zákaz pobytu, který mu však uložen nebyl. Na základě uvedeného dospěl k závěru, že vydaným rozhodnutím sice určitým způsobem dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, nepovažoval jej však za nepřiměřený. Poukázal rovněž na to, že se žalobce dopustil závažné drogové kriminality, a proto převažuje veřejný zájem spočívající v ochraně společnosti před drogami a negativními jevy s nimi spojenými nad individuálními zájmy žalobce. Žalovaný se pak povahou soukromého a rodinného života žalobce a intenzitou zásahu do nich zabýval již podrobnějším způsobem, a to na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že žalobce nemá na území České republiky manželku či nezletilé dítě, ale toliko matku a sestru, které jsou obě dospělé osoby schopné se o sebe postarat, a to i bez přítomnosti žalobce v České republice. Toto ostatně již prokázaly v době, když byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody. Z vyjádření žalobce rovněž nevyplývá, že by na něm byly existenčně závislé. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce není účasten v žádné obchodní společnosti, není držitelem živnostenského oprávnění, a že ze spisového materiálu ani neplyne, že by byl na území České republiky oficiálně zaměstnán. Nemá zde žádný majetek a nevlastní žádné nemovitosti. Žalovaný tak neshledal ani žádné významné ekonomické vazby žalobce v České republice. Ohledně skutečných dopadů rozhodnutí konstatoval, že zrušením žalobcova povolení k trvalému pobytu není vystavěna nepřekonatelná bariéra mezi ním a jeho rodinnými příslušníky, neboť bylo zrušeno pouze nejvyšší možné pobytové oprávnění a zákaz pobytu mu vysloven nebyl. Žalobce si tak může požádat o jiné (nižší) pobytové oprávnění. Na základě uvedených skutečností a vzhledem k žalobcem spáchané závažné a úmyslné trestné činnosti, za kterou byl pravomocně odsouzen, dospěl žalovaný k závěru, že intenzita zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nedosahuje takové výše, aby bylo nutno toto rozhodnutí považovat za nepřiměřené.

19. Z výše uvedeného je dle názoru soudu zřejmé, že nebyly opomenuty zásadní hlediska případu žalobce. Z prvostupňového rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím plyne, že otázka soukromých, rodinných a ekonomických vazeb žalobce v České republice byla v tomto konkrétním případě posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Žalobce sám v průběhu správního řízení kromě obecného tvrzení, že žije na území České republiky již delší dobu a že zde má matku a sestru, nic bližšího neuváděl. Nejvyšší správní soud přitom v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 34, konstatoval, že „[z]a situace, kdy správní orgány z jím dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výsledek účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem).“, což lze aplikovat i na projednávanou věc. Správní orgány nezpochybnilly tvrzení žalobce, že má na území České republiky matku a sestru. Z dostupných podkladů (vyjádření žalobce, cizinecký informační systém a trestní rozsudky) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, přestože byl

zastoupen advokátem. Žalobci bylo v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Správní orgány proto nepochybily, pokud žalobce nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření, případně neprovedly důkaz jeho výsledkem. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a ZPC (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34).

20. Lze tak shrnout, že vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo dokazování provedené a vyhodnocené správními orgány dostatečné. Správním orgánům tedy nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce.
21. K novým okolnostem – manželství žalobce, narození jeho syna a očekávané narození dalšího dítěte pak nelze přihlídnout. V případě posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 77 odst. 2 ZPC je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43, nebo ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Azs 481/2018 – 26). V rozhodné době byl žalobce svobodný a bezdětný, proto nelze žalobcem tvrzené skutečnosti při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí zohlednit.
22. Aniž by byly dotčeny výše uvedené závěry žalovaného, soud pro úplnost obecně přisvědčuje námitce žalobce, že správní orgány nemohly pouze na základě skutečnosti, že žalobce páchal trestnou činnost, dovodit oslabené rodinné vztahy žalobce a účelovost jeho argumentace v tomto směru; v daném případě však správní orgány dospěly k přesvědčení o méně významných rodinných vztazích z jiných okolností. Shodně soud nepovažuje za přesvědčivý argument žalovaného, že zrušením povolení k trvalému pobytu nedochází k nucenému vycestování žalobce z území, ani k vyslovení zákazu pobytu, neboť si může požádat o jiné pobytové oprávnění. To odporuje judikatuře správních soudů, která v rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu spatřuje závažný zásah do práv jednotlivce blížící se svou povahou správnímu vyhoštění. Ani vyvrácení tohoto argumentu žalovaného však nezpochybně jeho závěry o méně významných rodinných vztazích žalobce.
23. Žalovaný pak dle soudu správně vyhodnotil trestnou činnost žalobce jako závažnou. Vycházel z obsahu trestních rozsudků, z nichž plyne, že se jednalo o drogovou trestnou činnost (*tj. ohrožující životy a zdraví lidí*), kterou žalobce páchal jako člen organizované skupiny ve značném rozsahu. Trestní zákoník v daném případě stanoví sazbu dvě léta až deset let odnětí svobody, jedná se proto o zvláště závažný zločin dle § 14 odst. 3 trestního zákoníku. Jedinou polehčující okolností byla žalobcova tehdejší bezúhonnost. Žalobce vedle toho, že se snaží bagatelizovat svou trestnou činnost, se omezil jen na neurčité nařčení správních orgán z nadhodnocování své trestné činnosti a z nepřihlídnutí, jakou konkrétní roli v rámci trestné činnosti měl (pozn. soudu: žalobce nebyl pouhým účastníkem, nýbrž spolupachatelem), aniž by však tuto námitku jakkoli upřesnil.

24. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že žalovaný nepochybil, pokud shledal zásah do rodinného a soukromého života méně závažným, než bylo narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých.
25. Závěrem soud pro úplnost dodává, že se nedomnívá, že by žalovaný při svém rozhodování vycházel ze zobecňujícího a stereotypního pohledu na vietnamskou komunitu. Silné vazby žalobce na vietnamskou komunitu byly konstatovány též s ohledem na trestní rozsudky, což vyplývalo ze skutečnosti, že všichni členové organizované skupiny byli státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky. Obrat „specifikem vietnamského etnika“ sice není úplně vhodnou volbou slov, ovšem konkrétně v případě žalobce byly vazby na vietnamskou komunitu prokázány. Nadto se rozhodně nejednalo o stěžejní důvod pro rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, tato pasáž měla dokreslit situaci, kdy žalobce je dospělý člověk s nezpřetrhanými vazbami na domovskou zemi.

Závěr

26. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí je nepřípustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu

Kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. července 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu